

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/38280 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 4 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

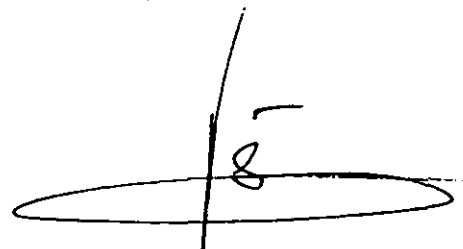
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2007

309-553.

Verzonden: 31 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 06 / 38280 ONBDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 13 juli 2006.

Kenmerk: 0105.20.8001.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 25 april 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), afgewezen. Voorts is daarbij ambtshalve besloten eiser niet op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

Tegen dit besluit is namens eiser op 8 augustus 2006, aangevuld bij brief van 2 september 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 25 april 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen bijgestaan door zijn gemachtigde mr. drs. A. van der Toom, advocaat te Roermond.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Eiser stelt te zijn geboren op _____ en afkomstig te zijn uit Sierra Leone. Omdat zijn vader commandant was bij de rebellen heeft eiser lange tijd onder de rebellen verbleven. Hij gaf informatie aan zijn vader over de Kamajors, die vervolgens werden opgepakt en gedood. Eind 2000 werd hij door mensen, die van zijn activiteiten bij de rebellen op de hoogte waren, bedreigd. Toen hij een grote diamant voor zijn vader in bewaring moest houden, heeft hij deze diamant gebruikt om aan de situatie te ontkomen. In ruil voor de diamant heeft hij een man bereid gevonden hem te helpen. Met de hulp van een blanke man, genaamd mr. _____ is hij op 30 april 2001 per helikopter naar een grote stad vertrokken. Vervolgens is hij per

vliegtuig naar Nederland gereisd, waar hij op 6 mei 2001 is aangekomen en op 20 mei 2001 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, heeft ingediend.

Voormelde aanvraag is bij besluit van 15 november 2001 door verweerder ingewilligd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000, met ingang van 1 juni 2001 en geldend tot 1 juni 2004.

Op 11 mei 2004 heeft eiser de in rubriek I genoemde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De afwijzing van de aanvraag van eiser is gebaseerd op artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone is niet langer van kracht. De grond voor de verlening van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is derhalve komen te vervallen. Voorts bestonden er, in de visie van verweerder, op het moment waarop voornoemde verblijfsvergunning werd verleend, geen andere gronden, als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000, om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Verweerder daartoe overwogen dat eiser geen documenten met betrekking tot zijn reis naar Nederland heeft overgelegd en eisers verklaringen (mede daarom) onvoldoende geloofwaardig zijn.

Ook in de huidige situatie, ten tijde van het bestreden besluit, komt eiser niet voor een verblijfsvergunning in aanmerking. De afwijzing is gebaseerd op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, in verbinding met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Van de zijde van eiser is in beroep zowel de zienswijze van 13 november 2003, als de zienswijze van 30 juni 2005 herhaald en ingelast en - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Ten onrechte werpt verweerder tegen dat hij toerekenbaar geen (reis)documenten heeft overgelegd en dat hij zich niet veel meer kan herinneren over zijn reisroute.

Eiser betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn vader. De misverstanden zijn te wijten aan de wijze waarop de gehoren worden afgenomen en aan de door de IND ingezette tolk. Dit geldt tevens voor de tegengeworpen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn reis naar Freetown. Dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen door de correcties en aanvullingen op deze zienswijze zijn aangetast wordt eveneens bestreden. Feit is dat eiser, samen met zijn vader is opgepakt door de rebellen en samen met andere gevangenen voor de rebellen heeft moeten werken. Eiser heeft aan de rebellen informatie over tegenstanders verstrekt. Dientengevolge heeft hij wel degelijk te vrezen voor vervolging door de autoriteiten.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb is het de taak van de rechtbank om, afgezien van hetgeen zij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bij haar bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

Gelet op het beroepsschrift en het verhandelde ter zitting is niet in geding of verweerder in het bestreden besluit op goede gronden heeft afgezien van vergunningverlening op grond van het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige asielzoekers, noch de vraag of de grond voor vergunningverlening op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw is komen te vervallen. Deze aspecten van het besluit worden daarom door de rechtbank niet in haar beoordeling betrokken.

Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) moet er van worden uitgegaan dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is

verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Dit brengt met zich mee dat eiser tijdens de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning geen belang had bij het instellen van bezwaar of beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit, maar dat dit belang is herleefd met het voornemen van verweerder tot afwijzing van de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, omdat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen in verband met de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit.

Verweerder heeft aldus in het bestreden besluit gemotiveerd uiteen gezet waarom eiser, zowel ten tijde van het besluit van 15 november 2001, als ten tijde van het thans bestreden besluit, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op (een van) de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Indien zich een omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zoals de Afdeling onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103) heeft overwogen, behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich, voor wat betreft het element reisroute, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zich in het onderhavige geval de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 voordoet. De rechtbank overweegt dienaangaande dat verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas in elk geval betekenis heeft mogen hechten aan het feit dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis heeft overgelegd, noch gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd die zijn reisroute kunnen onderbouwen. Verweerder kan worden gevolgd in zijn stelling dat ook voor een minderjarige een zorgplicht geldt met betrekking tot zijn documenten en tevens van een minderjarige mag worden verwacht dat hij enige informatie kan verstrekken omtrent zijn reis naar Nederland.

In dit kader wordt door de rechtbank overwogen dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de vreemdeling, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat van eiser een grotere inspanning wordt verwacht om de noodzaak van bescherming aannemelijk te maken.

Met inachtneming van het hiervoor weergegeven beoordelingskader is de rechtbank voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser de in het onderhavige geval vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve als ongeloofwaardig aangemerkt dient te worden. Hiertoe wordt overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser innerlijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat er daarvoor geen verschoonbare redenen zijn aangevoerd. Zo heeft eiser in het eerste gehoor verklaard, dat zijn vader ten tijde van dat gehoor ongeveer veertig jaar oud is geweest en dat hij zijn vader op 1 mei 2001 thuis voor het laatst had gesproken en gezien, terwijl hij tijdens het nader gehoor, in het kader van de verificatie van en aanvullingen op het eerste gehoor, (spontaan) heeft verklaard dat zijn vader op 30 april 2001 is overleden en dat hij hem op die dag voor het laatst heeft gezien. Volgens eiser zou dit te wijten zijn aan een fout van de tolk of de ambtenaar. In de correcties en aanvullingen op het nader gehoor wordt gesteld dat eiser niet begrijpt hoe in dit rapport terecht is gekomen dat zijn vader is overleden. Eiser zou dit nooit zo hebben gezegd. Ook wordt door eiser verklaard dat hij niet weet of zijn vader dood is, maar dat deze niet op 30 april 2001 is overleden. Nu eiser geen afdoende verklaringen geeft voor deze correcties, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat er mede door deze inconsistenties ernstige twijfels zijn ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser. In dit kader acht de rechtbank van belang dat in het rapport van het eerste gehoor, gedateerd op 20 mei 2001, staat opgenomen dat eiser desgevraagd heeft verklaard de tolk goed te hebben verstaan en begrepen. In het rapport van nader gehoor, dat dateert van dezelfde datum, staat opgenomen dat eiser heeft gezegd: "ik ben blij met de tolk". Op de vraag of hij het Krio van de tolk goed heeft kunnen begrijpen heeft eiser bevestigend geantwoord. De rechtbank ziet, deze omstandigheden in aanmerking genomen, geen grond voor het oordeel dat verweerder niet van eisers verklaringen uit heeft mogen gaan, noch voor het oordeel dat de tolk geen goede weergave van eisers verklaringen zou hebben kunnen geven.

Mede gelet op het voorgaande overweegt de rechtbank dat verweerder zowel in het kader van de ex tunc toetsing, als de ex nunc toetsing, in redelijkheid geen geloof heeft hoeven hechten aan eisers asielrelaas.

Voor zover in beroep het (kennelijk als subsidiair aan te merken) standpunt van verweerder, dat - in het kader van de ex nunc toetsing - gelet op hetgeen dienaangaande is gesteld in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone van 25 april 2005 (kenmerk DPV/AM-873236) niet aannemelijk is dat eiser vanwege zijn (beweerdelijke) banden met de rebellen in de negatieve belangstelling van de autoriteiten in Sierra Leone zou staan, is bestreden, overweegt de rechtbank dat van de zijde van eiser geen concrete aanknopingspunten zijn aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het gestelde in het ambtsbericht. De rechtbank overweegt daartoe dat onbewezen stellingen niet als zodanige aanknopingspunten kunnen worden aangemerkt.

Nu van de zijde van eiser in beroep ook overigens niets is aangevoerd dat tot een ander oordeel zou kunnen leiden heeft verweerder zich zowel voor wat betreft de beoordeling ten tijde van de verleende vergunning alsmede de beoordeling van de huidige situatie, terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000.

Uit al het vorenstaande volgt dat moet worden geoordeeld dat hetgeen van de zijde van eiser is aangevoerd niet kan leiden tot het oordeel dat het beroep gegrond moet worden geacht. Daar ook niet is gebleken van andere feiten of omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat het besluit van 13 juli 2006 voor vernietiging in

Reg.nr: AWB 06 / 38280 ONBDN

pagina 5 van 5

aanmerking komt, is de rechtbank van oordeel dat dit besluit de rechterlijke toets kan doorstaan, zodat het hiertegen gerichte beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 juni 2007. De griffier is verhinderd deze uitspraak te ondertekenen.

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: **04 JUN 2007**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

ROERMOND, 30 juni 2007
 Inzake: /IND
 Ons kenmerk: 2003.000283.0001

Aan
 De voorzitter van de afd. Rechtspraak van de Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

per gewone post en telefax 070-3651380

APPELSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake AWB 06/38280

Naam:
 Geboren:
 Verblijvende: Roermond
 Land van herkomst: Sierra Leone
 IND nummer: 0105.20.8001

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer , hierna te noemen appellant en/of client, geboren op 2 april 1984, Sierraleonse nationaliteit en verblijvende te te dezer zake woonplaats kiezende aan de Willem II singel 72/72a te 6041 HV Roermond (correspondentieadres postbus 71, 6040 AB Roermond) ten kantore van mr.drs. A. van der Toorn, die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit beroep en als gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging heeft een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend, welke aanvraag bij beschikking van 13 juli 2006 door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie is afgewezen. Op 8 augustus 2006 is namens appellant een beroepschrift tegen voornoemd besluit ingediend. Het beroep is ter zitting van 25 april 2007 behandeld. Bij uitspraak van 4 juni 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht het beroep ongegrond verklaard (productie 1). Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hierbij hoger beroep in.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1: strijd met het recht en/of de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen nu zij van oordeel is dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant de vereiste overtuigingskracht mist en derhalve

als ongeloofwaardig aangemerkt dient te worden. Door appellant zijn bij de correctie van de rapporten van gehoor een aantal wijzigingen aangebracht. Naar de mening van appellant is het juist de beoedeling van de controle op de rapporten om eventuele daarin gesloten fouten te corrigeren. Voor appellant geldt dat hij is "overgeleverd" aan en (IND-)tolk, de ambtenaar de door de tolk vertaalde tekst optypt en nadien het getypte niet meer aan appellant wordt voorgelezen, gelijk b.v. een getuigenverhoor bij de politie. De kans dat er fouten in de rapporten komen, is dan ook meer dan aannemelijk nu zowel de tolk iets verkeerd kan interpreteren en op zij beurt de ambtenaar het niet goed kan verstaan en/of begrijpt. Client begrijpt terdege dat correcties er niet toe kunnen dienen dat daarmee de grondslag van zijn relaas wordt gewijzigd. Echter ter voorkoming dat client de dupe wordt van deze werkwijze, is de mogelijkheid om correcties aan te brengen van groot belang. Client betwist de stellingen van verweerder en de rechtbank dat hij geen afdoende verklaring heeft gegeven voor de kennelijk mislagen. Client heeft aangegeven dat hij e.e.a. nooit heeft gezegd en niet begrijpt hoe dit in het rapport is gekomen. Van client kan en mag niets meer verwacht worden nu dat hem in een onmogelijke bewijspositie plaats. Een dergelijke stellingname zou de mogelijkheid om correcties aan te brengen tot een papieren tijger maken. De stelling dat uit het rapport blijkt dat client blij was met de tolk doet daar niets aan af nu dit imprimé-achtige opmerkingen zijn en het ondanks de blijdschap toch kan voorkomen dat de tolk onjuist vertaald, waarvan de client geen weet hoeft te hebben omdat hij nu eenmaal het Nederlands niet verstaat. Los van het vorenstaande is door gemachtigde nog nimmer aan het einde van een rapport van gehoor gelezen dat een asielzoeker commentaar had op de tolk.

Grief 2: strijd met het recht en/of de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat appellant vanwege zijn banden met de rebellen in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat. Naar de mening van appellant is deze overweging ten onrechte genomen. Juist door het feit dat appellant gedurende langere tijd door rebellengroeperingen gevangen gehouden is, kan bij de autoriteiten de indruk ontstaan dat appellant als rebel moet worden aangemerkt, temeer de rebellen hun gevangenen werkzaamheden laten verrichten die normaliter ook door de rebellen zelf worden gedaan. Appellant heeft daardoor de terechte vrees dat velen hem in Sierra Leone zullen herkennen als een rebel.

REDEN WAAROM,

Appellant U edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

Gemachtigde,